

БОГДАН МАЛЕНЬКИЙ: ДРУГ, НАУКОВЕЦЬ, ВИКЛАДАЧ, СВІТЛА ЛЮДИНА

28 листопада, коли помер Богдан Ігорович Маленький, я втратила друга. Не просто приятеля чи одногрупника, з яким мені випало багато спілкуватися, а саме друга, щирого й надійного. Ця втрата була неочікуваною, звістка про неї виглядала абсурдною, помилковою. А усвідомлення, що це дійсно сталося, викликало відчуття порожнечі, адже друзі в нашому житті займають місце, яке належить лише їм, і ніхто інший заступити його не може. Упевнена, що відчуття несправедливості того, що сталося, мала не лише я. Воно відчувалося в словах колег, у їхній реакції на страшну звістку, у тому, як всі з подивом питали один одного, як це могло трапитися. Богдан Ігорович був надзвичайно обдарованою людиною, перспективним молодим вченим-германістом і талановитим викладачем, якого любили студенти. Його смерть стала не лише невиправною особистою втратою для його близьких, друзів і колег, а й, напевно, втратою для германістики України та Німеччини, адже всі вбачали в ньому великий науковий потенціал. Але розуміння цього прийшло пізніше, коли повернулася здатність розмірковувати про цю подію. Першою думкою було: «Я втратила друга».

Богдан Ігорович Маленький закінчив відділення германської філології в Інституті філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Попри те, що німецьку мову він вчив, як то кажуть, «з нуля», вже на третьому курсі він отримав стипендію на цілий семестр навчання в Німеччині. Майже всі етапи його професійного становлення проходили на моїх очах. Ми разом вступили до Інституту філології на германістику й навчалися в одній академічній групі протягом чотирьох курсів бакалаврату. Перший рік магістратури Богдан Ігорович вчився одночасно в Лейпцигу та в Києві. З різницею в один рік він закінчив магістратуру в Київському

національному університеті імені Тараса Шевченка й в Лейпцизькому університеті, а потому вступив до аспірантури на кафедрі германської філології. Керівником його кандидатської дисертації «Аргументативні стратегії в німецькому економічному дискурсі (на матеріалі жанру ток-шоу)» був Іван Васильович Сойко, який дуже пишався своїм учнем. На кафедрі германської філології та перекладу Богдан Ігорович продовжував працювати до самої трагічної події. Нові принципи подачі матеріалу, які він опанував у Лейпцигу, де він вивчав методіку й дидактику, синтезовані з досвідом кафедри, сформувавши його викладацьку манеру, яка дуже імпонувала студентам.

Богдан Ігорович був непересічною людиною з широкими науковими інтересами й гострим критичним мисленням. Пам'ятаю, що в наші аспірантські роки особливо цікавими були доповіді на теми, які його хвилювали. Він займався не лише філологічними студіями й методикою викладання, багато часу він працював у історичних архівах України та Німеччини. Богдан Ігорович завжди був свідомий того, що наука, освіта й політика ідуть десь поруч.

Він був людиною принциповою, не терпів моральної аморфності та несправедливості, і надзвичайно вимогливою, передусім до самого себе. Його патріотизм був справжнім, а не показним, він любив свою мову, культуру, літературу, пишався Україною й вірив у її майбутнє. Тож не дивно, що Богдан Ігорович із самого початку підтримав Майдан, а коли розпочалася його “гаряча фаза”, він опинився в самій гушавині подій. Свою участь у ній він не афішував, не хизувався нею, адже чинив так, бо інакше просто не міг. Він чергував у Михайлівському соборі, допомагав пораненим, був волонтером, переказував кошти на підтримку армії й докладав усіх зусиль до того, щоб пам'ять про героїв була збережена, а винні в їхній смерті — покарані. Пам'ятаю, як болісно його обурювало те, що з роками, які минули з тих

кривавих подій, усе менше людей приходили, щоб запалити свічку й згадати героїв, що загинули.

Хочу згадати й іншу грань Богдана Ігоровича, можливо, помітну не всім, а лише тим, хто його добре знав. Маю на увазі його органічний зв'язок з природою, а особливо він любив море. Водна стихія була йому близькою, він був гарним плавцем і добре ладнав з нею, — але не в останні хвилини життя. Та особливо вражало його вміння відчувати й на якихось глибинних інтелектуальних та емоційних рівнях переживати силу й красу довколишнього світу. Нам доводилось брати участь у конференціях та інших наукових подіях у різних містах України, і мене вражало його незвичайне вміння переживати красу міста й природи крізь призму історії та міфу. Він дуже любив підніматися на високу точку в місті й довго дивитися на небо й горизонт. Тоді здавалося, що надихався він безмежжям світу.

Та й сам він був людиною світла, людиною Сонця, в усякому разі, я сприймала його саме таким. Любив музику, вмів її слухати, відчувати її гармонію. Інколи мені здавалося, що найбільший злочин для нього — порушити гармонію мелодії й тексту, а найповніший прояв несмаку — захоплюватися дисонансами та деконструкцією. За кілька днів до смерті він купив собі синтезатор, бо сподівався писати музику. Наскільки я її уявляю, вона була б динамічною й потужною, гармонійною й світлою. Дуже жаль, що ми її ніколи не почуємо...

Асистент кафедри германської філології та перекладу

Катерина Білик